

Arrest

nr. 117 987 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 november 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 27 november 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 31 maart 2010, nr. 41 145).

Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen dit arrest werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 7 mei 2010, nr. 5616 (c)).

1.3. Op 10 juni 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen (RvV 21 september 2010, nr. 48 365).

1.4. Verzoeker diende op 28 juni 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 juli 2010 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker hiertegen instelde werd door de Raad verworpen (RvV 3 september 2010, nr. 47 774).

1.6. Verzoeker diende op 23 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 6 oktober 2010 werd de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

1.8. Verzoeker diende op 6 januari 2011 een derde asielaanvraag in.

1.9. De commissaris-generaal nam op 18 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 30 september 2011, nr. 67 750).

1.10. Verzoeker diende op 2 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 23 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 20 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...) nationaliteit: Afghanistan geboren te (...) op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor Amani, Mohammad Fawad die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 22.05.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpcedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

"Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

De motivering is niet afdoende want ze houdt geen rekening met alle elementen en alle documenten welke verzoeker bij zijn aanvraag aanhaalde en bijvoegde.

Vooreerst dient benadrukt dat het ziektebeeld van verzoeker en de door hem verstrekte medische documenten erkend en aanvaard worden door de verwerende partij. De verwerende partij bevestigt dat verzoeker onder meer last heeft van een posttraumatisch stresssyndroom en depressies, doch weigert daar de juiste gevolgen aan te koppelen.

Het is niet correct van de verwerende partij om haar beslissing van 23-05-2013 amper te motiveren, maar zich volledig te steunen op het verslag van de arts-attaché van 22-05-2013, dat geen rekening houdt met alle aangebrachte documenten.

Meer bepaald werd geen rekening gehouden met de volgende aangebrachte documenten :

- medisch getuigschrift ingevuld door Dr. WILLEMS van 15-07-2013 (stuk 2) verslag van psychiater HERMANS van 3-07-2013 (stuk 3)

Zulks mede doordat de genomen beslissing laattijdig werd betekend aan verzoeker, hetzij pas op 20-08-2013.

Bovendien bevat de beslissing onjuistheden nu het niet correct is van de arts-attaché om te stellen dat de medicatietrouw gebrekkig is. Dit klopt niet en wordt door niets gestaafd. Daarenboven spreekt de arts-attaché zichzelf tegen daar waar hij enerzijds erkent dat verzoeker last heeft van depressies, om anderzijds dan weer onterecht te beweren dat er geen suïcidaliteit te weerhouden is. Nochtans heeft verzoeker reeds 4 zelfmoordpogingen ondernomen. Bijgevolg minimaliseert de arts-attaché de ziekte-toestand van verzoeker.

De behandelende arts van verzoeker, zijnde Dr. WILLEMS, attesteert eveneens dat hij het niet eens is met de bevindingen zoals vermeld in het verslag van de art-attaché van 22-05-2013. (stuk S)

Voor de goede orde wenst verzoeker nog mee te geven dat hij dagelijks zware psycho- farmaca dient in te nemen en strikt opgevolgd wordt door gespecialiseerde artsen, waaronder een psychiater, hetgeen in Afghanistan niet het geval zou zijn, zodat hij er niet van een adequate behandeling zou kunnen genieten. De nodige medicatie is er in de praktijk zelfs niet verkrijgbaar, laat staan dat deze betaalbaar is.

Verzoeker heeft trouwens meer dan voldoende documentatie toegevoegd bij zijn verzoek.

Tenslotte is het voor verzoeker onmogelijk om naar Afghanistan te reizen nu hij fysiek en psychisch niet in staat is om dergelijke reis te maken. Zulk een lange reis zou te slopend zijn voor hem en zijn gezondheidstoestand nog verslechteren. Hij kan er evenmin beroep doen op enige mantelzorg, welke toch aangewezen is om zijn depressieve buien op te vangen.

Kortom : in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, kan verzoeker niet terugkeren naar zijn land om aldaar behandeld te worden.

De arts-attaché en daarop aansluitend de verwerende partij, hadden bijgevolg andere conclusies dienen te trekken en het verzoek van verzoeker gegrond dienen te verklaren.

Dat de verwerende partij zich echter beperkte tot een zeer summiere en onjuiste motivering : "Er werden medische elementen aangehaald voor A(...), M(...) F(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 25-05-2013 in gesloten omslag). "

Dat een beslissing nochtans dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST A.s e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht Kluwer, Brussel, 2002 M. 54-55)

Op basis van alle bovenvermelde vaststellingen had verweerder dan ook dienen te besluiten tot de gegrondheid van de aanvraag tot verblijf op basis van art. 9 ter.

In de beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen op correcte wijze opgenomen te worden en kan de verwerende partij niet zomaar 'naar goeddunken' kiezen met welke elementen zij wel, en met welke elementen zij geen rekening wenst te houden.

Als een onderzoek gevoerd wordt, moet ook al het nodige gedaan worden en met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan worden opdat objectief geoordeeld wordt over de situatie van verzoeker.

Hierbij dienen alle elementen in rekening gebracht te worden en in de beslissing gemotiveerd te worden opdat verzoeker zich hiertegen zou kunnen verweren.

De motivering is dus onjuist en bijgevolg niet afdoende. De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker, alsmede de heersende situatie in het land waarvan hij afkomstig is, houdt voor betrokkene wel degelijk een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

Het eerste middel is dus gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 juli 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van voormeld artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij hij allerhande medische getuigschriften en voorschriften toevoegde die de periode beslaan tussen oktober 2009 en juli 2010. Verzoeker verzond tevens aanvullingen op 10 februari 2011, 1 september 2011, 29 februari 2012, 2 augustus 2012 en 10 november 2012.

2.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-attaché van 22 mei 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in

het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.07.2010.

Voorgelegde medische attesten:

- Verslag consultatie de dato 29/10/2009 van dr. Vancoillie. Prurigo mogelijks secundair aan doorgemaakte scabiës.
- Attest de dato 23/12/2009 van dr. Wauman. Vraag procedure regularisatie om medische reden.
- Medicatievoorschriften de dato 10/02/2010, 15/03/2010, 15/04/2010, 18/05/2010, 21/05/2010, 07/07/2010 van dr. Wauman.
- Consultatieverslag de dato 26/04/2010 van dr. V. Ketels. Posttraumatische stress met gegeneraliseerde angst en nervositas, hoofdpijn. Neurologisch onderzoek en EEG zijn normaal.
- Medicatievoorschriften de dato 03/05/2010 van dr. E. Van Caelenberghe.
- Consultatieverslag de dato 21/06/2010 van dr. E. Van Caelenberghe. Rode ogen ten gevolge van een ontstoken pingueculum.
- Medisch attest de dato 14/07/2010 van dr. Wauman. Posttraumatische stressstoornis met psychosomatische symptomen waardoor evolutie naar depressie. Scabiës met secundair blijvende jeuk. Chronisch pingueculum rechter oog.
- Medicatievoorschriften de dato 22/10/2010 van dr. Van De Sype P.
- Verslag hospitalisatie van 24/10/2010 tot 26/10/2010 van dr. F. Vanhaverbeke. Nierkoliek op basis van een klein distaal steentje in de linker ureter.
- Medicatievoorschriften de dato 27/10/2010 van dr. Willems Piet.
- Medicatievoorschriften de dato 21/12/2010 van dr. Spenninck E.
- Consultatieverslag de dato 24/01/2011 van dr. Cardoen Line, iritatie rechter oog op basis van pterygium.
- Consultatieverslag de dato 28/01/2011 van dr. F. Vanhaverbeke. CT-grafisch geen restanten van lithiase, betrokkene is "steenvrij".
- Medicatievoorschriften de dato 28/01/2011, 03/02/2011 van dr. De Cock Luc.
- Ziektebriefje de dato 28/01/2011 van dr. De Cock Luc.
- Medicatievoorschrift, datum niet vermeld, van dr. Friedl Vanhaverbeke.
- Medisch attest de dato 03/02/2011 van dr. De Cock Luc. Posttraumatische stressstoornis sinds 2000 met angsten en nachtmerries, nierkoliek.
- Medisch getuigschrift de dato 29/07/2011 van dr. Willems Piet. Posttraumatisch stresssyndroom en eenmalige suïcidepoging.
- Medisch getuigschrift de dato 01/02/2012 van dr. Willems Piet. Posttraumatisch stresssyndroom en eenmalige suïcidepoging.
- Medicatievoorschrift de dato 04/04/2012 van dr. De Weirdt Lieven.
- Medicatievoorschriften de dato 18/04/2012, 16/05/2012, 13/06/2012, 14/08/2012, 23/10/2012 van dr. Hermans.
- Consultatieverslag de dato 18/05/2012 van dr. Barbara Hermans. Depressief toestandsbeeld. Gebrekkige medicatietrouw. Geen psychotische elementen noch suïcidaliteit te weerhouden
- Medisch getuigschrift de dato 18/06/2012 van dr. Willems Piet. Posttraumatisch stresssyndroom en eenmalige suïcidepoging.
- Medicatievoorschrift de dato 02/10/2012 van dr B. Serbruyns.
- Medisch getuigschrift de dato 23/10/2012 van dr. B.Hermans. Chronische posttraumatische stressstoomis met klassieke symptomen.
- Medicatievoorschrift, datum niet vermeld, van dr. V. Ketels.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit analyse van dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene last heeft van een posttraumatisch stresssyndroom/depressie, jeuk, oogirritatie en doorgemaakte nierkoliek.

De psychische problemen zijn bezig sinds het jaar 2000, dus ruimschoots voor aankomst in België (in verslag 2012 van dr. Barbara Hermans staat dat de betrokkene op dat moment sedert 4 jaar in België verblijft). De betrokkene krijgt hier een symptomatische behandeling met psychofarmaca voorgeschreven, maar de medicatietrouw is om onduidelijke redenen gebrekkig. Overigens heeft een symptomatische behandeling geen invloed op de evolutie van het probleem. Wat betreft de suïcidepoging kan gesteld worden dat de inname van psychofarmaca geen garantie biedt dat hierop geen risico meer is (er zijn ook gevallen van intoxicatie door inname hoge dosis psychofarmaca). Overigens stelt de psychiater dat er ondanks het feit dat de medicatietrouw slechts gebrekkig is en dat er recentelijk een belangrijk psychisch trauma (overlijden van de moeder) geweest is er geen psychotische elementen noch suïcidaliteit te weerhouden zijn.

De nierkoliek op basis van steentje in de ureter is geen actueel probleem meer aangezien er bij controle geen niersteentjes meer aanwezig waren.

De jeuk die mogelijks het gevolg is van doorgemaakte scabiës kan niet als een aandoening beschouwd worden, maar eerder als een ongemak waarvoor er geen medische behandeling bestaat.

Het oogprobleem betreft een ophoping van vet en eiwitten op het oogslimvlies (zgn. pingueculum) en behoeft geen behandeling noch periodieke oftalmologische opvolging.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1907, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

2.6. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kan in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard wel degelijk gesteund worden op het advies van de ambtenaar-geneesheer, die op grond van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet als enige bevoegd is om het risico voor het leven of fysieke integriteit ingevolge de ziekte, haar graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid ervan te beoordelen. De gemachtigde van de staatssecretaris is gerechtigd voor de motivering van zijn beslissing te verwijzen naar de motieven van het advies wanneer de overwegingen van dit advies zijn omstandig, ter zake dienend en afdoende zijn (cf. RvS 27 maart 2002, nr. 105.202). Voor zover verzoeker beweert dat in het advies geen rekening zou zijn gehouden met de documenten die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), merkt de Raad op dat deze stukken dateren van 3 en 15 juli 2013, terwijl het advies van de arts-attaché reeds dateert van 22 mei 2013 en de bestreden beslissing werd genomen op 23 mei 2013. Verzoeker kan dus onmogelijk een motiveringsgebrek aantonen in de bestreden beslissing door te wijzen op stukken die niet aan het oordeel van de arts-attaché werden onderworpen en die bijgevolg geen invloed kunnen hebben gehad op diens advies noch op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad kan evenmin acht slaan op deze medische attesten, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurs-handeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

2.7. Het feit dat de bestreden beslissing, die op 23 mei 2013 werd genomen, slechts op 20 augustus 2013 aan verzoeker werd betekend, doet hieraan geen afbreuk. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing onmiddellijk werd overgemaakt aan de burgemeester van de stad Sint-Niklaas. Het feit dat de beslissing slechts op 20 augustus 2013 aan verzoeker werd betekend, heeft geen uitstaans met de behandeling van de aanvraag door de arts-attaché of de gemachtigde van de staatssecretaris en is ofwel toe te schrijven aan een zekere inertie bij het lokale bestuur in Sint-Niklaas of aan het gedrag van verzoeker zelf.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling door de arts-attaché van de aangevoerde jeukproblemen, oogirritatie en doorgemaakte nierkoliek, maar zich concentreert op de beoordeling van de in de medische getuigschriften aangehaalde psychische aandoeningen en de medicamenteuze behandeling ervan. Waar verzoeker stelt dat het niet correct is om te stellen dat zijn medicatietrouw gebrekkig is, merkt de Raad op dat de arts-attaché deze vaststelling doet op grond van het door verzoeker zelf op datum van 2 augustus 2012 aangeleverde consultatieverslag van psychiater

B. Hermans van 18 mei 2012. In dit consultatieverslag wordt dieper ingegaan op de gebrekkige medicatietrouw, die wordt toegeschreven aan de leefomstandigheden van verzoeker en aan zijn vergeetachtigheid. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd wanneer hij beweert dat de arts-attaché zichzelf tegensprekt door enerzijds te stellen dat verzoeker last heeft van een posttraumatisch stresssyndroom/depressie en anderzijds geen suïcidaliteit te weerhouden. De Raad merkt op dat ook deze schijnbare tegenstelling steun vindt in de medische stukken die verzoeker had overgemaakt. In het eerder vermelde consultatieverslag van psychiater B. Hermans van 18 mei 2012 wordt immers gesteld dat hij *“emotioneel overspoeld”* en *“geen psychotische elementen noch suïcidaliteit”* te weerhouden zijn. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat hij reeds 4 zelfmoordpogingen zou hebben ondernomen. De Raad stelt echter vast dat er in de medische attesten uit het administratief dossier slechts sprake is van een suïcidepoging medio 2011, die aanleiding gaf tot een reanimatie op de *“intensive-care”*-afdeling. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het consultatieverslag van 3 juli 2013, dat dateert van na de bestreden beslissing en dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3), eveneens wordt bevestigd dat er *“geen waarnemingsstoornissen noch suïcidaliteit te weerhouden”* zijn. Op grond van het medisch advies kan geenszins worden besloten dat het ziektebeeld door de arts-attaché zou worden geminimaliseerd, zoals verzoeker beweert.

2.9. Het schrijven van dr. Willems van 22 augustus 2013 waarbij deze uiteenzet dat hij het niet eens is met de bevindingen van de arts-attaché (Verzoekschrift, bijlage 5), dateert van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris er onmogelijk rekening mee kon houden. Zoals terecht wordt gesteld in de nota met opmerkingen, is het loutere feit dat verzoeker zelf van mening is dat de aanvraag gegrond zou moeten worden bevonden niet van aard om de Raad het recht te verlenen om zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad kan te dezen enkel nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is, hetgeen niet het geval blijkt te zijn. De stelling van verzoeker in zijn middel dat hij niet in staat zou zijn om een reis te maken naar Afghanistan vindt geen steun in de medische getuigschriften die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoeker zet overigens niet uiteen op welke medische elementen de onmogelijkheid om te reizen gestoeld zou zijn waardoor de arts-attaché terecht stelde dat *“er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden (kan) worden”*.

Met zijn blote beweringen over de beschikbaarheid van psychofarmaca en opvolging in Afghanistan slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de beoordeling van de arts-attaché, die in zijn advies stelt dat het hierbij gaat om een *“symptomatische behandeling”*, waarbij trouwens opgemerkt dient te worden dat de *“medicatietrouw (...) gebrekkig”* is, *“geen invloed”* heeft *“op de evolutie van het probleem”* onjuist zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt in de medische attesten de nood aan mantelzorg niet in verband gebracht met het opvangen van zijn depressieve buien, doch met de (reeds gebrekkige) medicatietrouw. De arts-attaché kon op grond van de symptomatische aard van de behandeling, die door verzoeker niet wordt betwist, rechtsgeldig concluderen dat *dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”* De gemachtigde van de staatssecretaris ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van dit advies de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. Er kan geen gebrek in de feitenvinding of een onjuiste motivering worden vastgesteld.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierover het volgende:

“Het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden nu het onderzoek inzake de ziekte-toestand van verzoeker niet afdoende is.

De verwerende partij heeft de plicht rekening te houden met alle nuttige elementen, zowel in het voordeel als in het nadeel van verzoeker. In casu heeft de verwerende partij echter enkel rekening willen houden met elementen in het nadeel van verzoeker.

Het is niet correct van de verwerende partij om haar beslissing amper te motiveren, maar zich volledig te steunen op het verslag van de arts-attaché van 22-05-2013, dat bovendien onvolledig is en onjuistheden bevat.

Daarenboven is het niet ernstig verzoeker gedurende jaren in het ongewisse te laten. Het verzoek van verzoeker dateert reeds van 23-07-2010, terwijl de ongegegrondheidsbeslissing pas van 23-05-2013 dateert. Deze werd pas op 20-08-2013 aan verzoeker ter kennis gebracht, hetgeen niet redelijk is en daardoor geen rekening houdt met de intussen toegestuurde documenten. (stukken 2, 3 en 4) Bijgevolg werd de redelijke termijn overschreden.

Normaalgezien dient de feitelijke situatie van elk individueel dossier apart in acht genomen te worden en dient dit het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek, waarbij rekening gehouden moet worden met alle medische stukken, maar ook met alle andere nuttige stukken, zoals aile door verzoeker aangebrachte medische documenten.

In deze heeft verzoeker meer dan voldoende documentatie verschaft omtrent zijn ziektebeeld. Bepaalde van deze elementen werden echter niet onderzocht door de verwerende partij.

Verzoeker verwijst naar de volgende vaststaande rechtspraak : 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.' (RvSt 4 maart 1960).

'Dat een beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.' (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht\ Kluwer, Brussel, 2002, M. 54-55) De bevoegde diensten hebben verzoeker ook geen kans geboden om enige uitleg te geven. Hierdoor werden zijn rechten van verdediging geschonden.

Een dergelijke beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9 ter is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker mag geenszins de dupe worden van de nalatigheid van de Belgische overheidsdiensten om hun taak niet naar behoren te vervullen door de ziekte-toestand van verzoeker verkeerd in te schatten, zulks in strijd met de voorgelegde stukken.

Er is geen motivering waarom bij anderen wel een degelijk onderzoek uitgevoerd wordt en waarom dit bij verzoeker niet het geval was, zodat het gelijkheidsbeginsel tevens in het gedrang komt nu gelijke gevallen ongelijk behandeld worden.

Het tweede middel is bijgevolg eveneens gegrond."

2.11. Een middel houdt conform vaste rechtspraak van de Raad van State een voldoende duidelijke omschrijving in van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van "het beginsel van behoorlijk bestuur" aangezien dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een voldoende precieze omschrijving van het geschonden geachte beginsel.

2.12. Waar verzoeker de schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

2.13. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker beperkt zich echter tot de blote bewering dat zijn ziekte-toestand verkeerd werd ingeschat en dat er in tegenstelling tot bij anderen geen degelijk onderzoek werd uitgevoerd, maar hij maakt geenszins aannemelijk dat een identiek geval anders zou zijn behandeld.

2.14. Verzoeker beweert verder dat de verwerende partij enkel rekening heeft willen houden met de elementen in het nadeel van verzoeker, maar hij verduidelijkt geenszins waaruit dit zou blijken en hij duidt evenmin de elementen aan die in zijn voordeel zouden spelen. Tevens staat verzoeker geenszins zijn blote betoog dat het advies van de arts-attaché onvolledig zou zijn en onjuistheden bevat en dat niet alle elementen van zijn ziektebeeld zouden zijn onderzocht waardoor dit verkeerd werd ingeschat. Dergelijke algemeen betoog kan onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.15. Met betrekking tot de opmerking van verzoeker dat de termijn tussen de aanvraag van 23 juli 2010 en de ongegrondheidsbeslissing onredelijk lang is, merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepaling of beginsel bestaat die het bestuur of de Raad zouden toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond te verklaren omdat deze niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij deze kritiek aangezien hij niet kan voorhouden benadeeld te zijn door het tijdsverloop sinds het ogenblik waarop zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard aangezien hij sedertdien over een geldige verblijfstitel beschikt.

Er werd geen schending van de rechten van verdediging of het gelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Los van het bovenstaande, kan men uiteraard ook niet rond artikel 3 EVRM.

Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden stelt in artikel 3 dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Indien verzoeker uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar Afghanistan, vormt dit een onmenselijke behandeling op zich. Daar kan hij immers niet genieten van de nodige behandeling en medicatie, waardoor zijn stoornissen de bovenhand zouden krijgen.

Concreet betekent dit dat verzoeker nieuwe zelfmoordpogingen zal ondernemen en dat zijn levensverwachting dus lager zou liggen dan wanneer hij hier in België wel de nodige behandeling kan blijven volgen met inname van de juiste medicatie.

Het hoeft geen verder betoog dat zulks een onmenselijke behandeling uitmaakt nu zijn leven ervan afhangt. Door hier geen rekening mee te houden schendt de bestreden beslissing deze fundamentele bepaling van het EVRM.

Het derde middel is dus evenzeer gegrond.”

2.17. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker zijn betoog dat gestoeld is op een schending van artikel 3 van het EVRM koppelt aan een uitwijzing naar Afghanistan, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Voor zover verzoeker vervolgens meent dat hij in Afghanistan niet kan genieten van de nodige behandeling en medicatie waardoor hij een nieuwe zelfmoordpoging zal ondernemen, hetgeen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat diegene die een ernstig en reëel risico aanvoert om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling zijn beweringen moet staven een begin van bewijs, met name concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt zich echter tot blote beweringen en hypothesen over zijn zelfmoordpogingen, die niet kunnen volstaan om een risico op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN